

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาตัวแปรทางเศรษฐกิจ และสังคมที่มีผลต่อการว่างงานในภาคอุตสาหกรรมที่สำคัญของไทย พ.ศ. 2541 – 2548 ในการศึกษาใช้ข้อมูลทุติยภูมิ รายไตรมาส ซึ่งรวบรวมจากหน่วยงานต่าง ๆ ของภาครัฐ และอาศัยการวิเคราะห์เหตุผลโดยเป็นเครื่องมือในการตรวจความสัมพันธ์

ผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางเศรษฐกิจ และสังคมกับการว่างงานในภาคอุตสาหกรรมที่สำคัญ มีความแตกต่างกันในแต่ละภาคอุตสาหกรรม โดย ภาคการผลิต ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับการว่างงาน ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ ราคาคงที่ ของภาคการผลิต ผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 15 – 29 ปี และ 30 – 49 ปี ส่วนดัชนีการลงทุนภาคเอกชน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการว่างงาน ในภาคการก่อสร้าง ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับการว่างงาน ได้แก่ ค่าจ้างเฉลี่ย ตำแหน่งงานว่าง ผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น ส่วนผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 30 – 40 ปี มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการว่างงาน ในภาคการขายส่ง – ขายปลีกฯ ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับการว่างงาน ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ ราคาคงที่ ด้านค่าใช้จ่าย ผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น และระดับสูง ส่วนค่าจ้างเฉลี่ย ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน และผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 15 – 29 ปี มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการว่างงาน สุกท้ายภาคการโรงแรมและภัตตาคาร ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับการว่างงาน ได้แก่ ผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 30 – 49 ปี และผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับต้น ส่วนดัชนีการลงทุนภาคเอกชน และผู้มีงานทำที่มีอายุระหว่าง 15 – 29 ปี มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการว่างงาน ดังนั้นผลการศึกษาจึงเป็นแนวทางให้รัฐบาลแก้ไขปัญหการว่างงานในภาคอุตสาหกรรมดังกล่าวได้ โดยการใช้นโยบายให้ส่งผลกระทบต่อปัจจัยเหล่านั้น

The objective of this research was to study economic and social factors affected unemployment in important industry sectors, year 1998 – 2005. The data of this research were secondary data collecting from relevant government offices. Multiple regression was the tool for check of relation between independents and undependent variables.

The results of the research showed that the relations were different in each sector. In manufacturing sector, economic and social factors related to unemployment in the opposite direction were GDP at 1988 price of manufacturing, 15 – 29 and 30 – 39 years old employed persons, while factor relating in the same direction was private investment index. In construction sector, economic and social factors related to unemployment in the opposite direction were average wage, job vacancy and primary education employed persons except only ones with 30 – 40 years old related in the same direction. In wholesale and retail trade sector, GDP by expenditure at 1988 price, employed person with both primary and high education were factors related to unemployment in the opposite direction but private investment index, employed persons age of 15 – 29 years old were the same direction factor. Finally, in hotel and restaurant sector, economic and social factors affecting the unemployment in the opposite direction were persons 30 – 49 years old and primary education employed persons while private investment index, employed person age of 15 – 29 years old were the same direction factors. Then the government might use the results of this research to be a way of solving the unemployment problem in each sectors by setting policies affected those factors.